

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11CoCsp/30/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7819201007
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Kolesár
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7819201007.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Kolesára a sudkýň JUDr. Jarmily Čabaiovej a JUDr. Aleny Mazúrovej v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: S. Š., nar. XX.X.XXXX, bytom N. XXX/XXX, O., zastúpená JUDr. Petrom Vachanom, advokátom, so sídlom Pavla Mudroňa 5, Žilina, o zaplatenie 3.318,63 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Rožňava z 22. októbra 2019, č. k. 9Csp/49/2019-169

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok v napadnutom vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Rožňava (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi úverovú istinu v sume 3.111,23 Eur, kapitalizované úroky v sume 126,72 Eur, kapitalizované úroky z omeškania v sume 1,47 Eur, poplatky za poistenie v sume 2,76 Eur a úroky vo výške 10,90% a úroky z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 3.318,63 Eur od 1.3.2019 do 1.4.2019, zo sumy 3.288,35 Eur od 2.4.2019 do 24.4.2019, zo sumy 3.258,83 Eur od 25.4.2019 do 22.5.2019, zo sumy 3.229,31 Eur od 23.5.2019 do 25.6.2019, zo sumy 3.199,79 Eur od 26.6.2019 do 31.7.2019, zo sumy 3.170,27 Eur od 1.8.2019 do 6.9.2019, zo sumy 3.140,75 Eur od 7.9.2019 do 2.10.2019 a zo sumy 3.111,23 Eur od 3.10.2019 do zaplatenia (I), konanie v časti o zaplatenie sumy 89,32 Eur a sumy 118,08 Eur zastavil (II) a priznal žalobcovi nárok na plnú náhradu trov konania (III).

2. Súd prvej inštancie tak rozhodol o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal rozhodnutia o peňažnej povinnosti žalovanej v rozsahu vyjadrenom v predchádzajúcom bode odôvodnenia, zo záväzkového právneho vzťahu strán založeného Zmluvou o spotrebiteľskom úvere č. 466748 zo dňa 5.12.2017, uzavretou medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanou v hmotnoprávnom postavení dlžníka (ďalej tiež len „úverová zmluva“), na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej peňažné prostriedky v sume 3.600,- Eur, oproti povinnosti vrátiť ich spolu s dohodnutými úrokmi a poplatkami pri RPMN 13,34% v 96 mesačných splátkach po 56,50 Eur. Žalovaná, podľa tvrdenia žalobcu prestala dohodnuté úverové splátky platiť a z tohto dôvodu po predchádzajúcom márnom upozornení listom zo dňa 28.2.2019 uplatnil právo na okamžité zosplatnenie zostávajúcej časti úveru. Žalovaná na takto zosplatnený úverový dlh plnila v priebehu konania, na čo žalobca reagoval čiastočným späťvzatím žaloby.

3. Prvoinštančný súd v napadnutom rozsudku vyšiel bezo zvyšku z takto žalobcom tvrdeného skutkového stavu. Navyiac zistil, že podľa dohody v úverovej zmluve predstavovala úverová „odplata“ 16,36%.

4. Na takto ustálený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ust. § 52 ods. 1 až 3 a ods. 4 zák. č. 40/1964 Zb., Občiansky zákonník, v znení neskorších zmien a doplnkov a § 9 ods. 1 a 2 zák. č. 129/2010

Z. z., o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy, právne posúdil vzťah strán ako záväzkový zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy, z ktorého podľa jeho záveru vznikla žalovanej povinnosť plniť v celom rozsahu žalobou uplatneného nároku. S prihliadnutím na späťvzatú časť žaloby, v ktorej procesným postupom podľa ust. § 145 ods. 2 C.s.p. konanie zastavil, preto súd prvej inštancie priznal žalobcovi úverovú istinu v sume 3.111,23 a za omeškanie žalovanej s jej plnením tiež úroky z omeškania s použitím ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, vo výške vyplývajúcej z ust. § 3 ods. 1 nar. vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, v znení neskorších zmien a doplnkov (pozn. odvolacieho súdu: dôvody priznania ostatných dielčích nárokov - úrokov a poistného súd prvej inštancie v odôvodnení nevyjadril). Rozhodnutie o trovách konania súd prvej inštancie odôvodnil s poukazom na ust. § 255 ods. 1 C.s.p. výlučným procesným úspechom žalobcu v spore. S obranou žalovanej, vystavanou jednak na argumentácii o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru vzhľadom na absenciu obligatórnych obsahových náležitostí v úverovej zmluve podľa ust. § 9 ods. 2 písm. l) /údaj o skladbe anuitnej splátky/ a písm. k) /údaj o predpokladoch použitých na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov/ zák. č. 129/2010 Z. z., jednak na poukaze na neprijateľnosť zmluvnej podmienky zaväzujúcej ju zaplatiť poplatok za poskytnutie úveru vo výške 200,- Eur a jednak na názore, že po zosplatnení úveru už veriteľovi úroky nepatria, sa súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku vyporiadal konštatovaním, že „...dospel k záveru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje náležitosti v zmysle § 9 ods. 1, 2 Z. č. 129/2010 Z. z. v platnom znení...“.

5. Len proti vyhovujúcemu výroku tohto rozsudku podala žalovaná odvolanie s návrhom aby ho odvolací súd zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V odvolaní žalovaná namietala že súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozsudku nijak nevysporiadal s jej argumentom, že vo svetle interpretačného záveru formulovaného Súdnym dvorom EU v rozhodnutí C-377/14 Radlinger vs. FINWAY je v úverovej zmluve nesprávne uvedená celková výška úveru, nakoľko v zmysle článku 3 písm. l) a článku 10 ods. 2 Smernice Európskeho parlamentu a rady č. 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, musí tento údaj vyjadrovať prostriedky, ktoré boli spotrebiteľovi reálne zaplatené. Podľa odvolateľky súd prvej inštancie nijak nevysvetlil svoj záver o úplnosti úverovej zmluvy tiež z pohľadu jej argumentácie, že neobsahuje údaj o predpokladoch použitých na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov. Svojimi odvolacími námietkami, poukazujúcimi na nesprávnosť procesného postupu prvoinštančného súdu pri odôvodňovaní napadnutého rozsudku a na nedostatky pri právnom posúdení veci žalovaná uplatnila odvolacie dôvody podľa ust. 365 ods. 1 písm. b) a h) C.s.p. Odvolací súd poznamenáva, že v zmysle ust. § 380 ods. 2 C.s.p. na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, musí prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené. Naproti tomu, vo vzťahu k ostatným odvolacím dôvodom, je odvolací súd podľa ust. § 380 ods. 1 C.s.p. viazaný ich vymedzením v odvolaní, a preto na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s ust. § 365 C.s.p. dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodnutí o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenia zistil (por. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, 1269s).

6. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu naproti nazeraniu žalovanej prezentoval názor, že použitie časti poskytnutej sumy na úhradu poplatku dohodnutého priamo v úverovej zmluve nemá vplyv na celkovú výšku úveru; argumentoval tiež v prospech spotrebiteľskej prijateľnosti dojednaní o poplatku za poskytnutie úveru a napokon ozrejmil tiež, aké podklady boli použité na výpočet RPMN.

7. Žalovaná vo svojej odvolacej replike a následne i žalobca v odvolacej duplike už len zdôraznili podstatné časti už prezentovanej odvolacej argumentácie.

8. Výrok rozsudku, ktorým došlo k čiastočnému zastaveniu konania, nakoľko nebol napadnutý odvolaním (§ 379 C.s.p.) a nadobudol právoplatnosť (§227 ods. 1 C.s.p. a ust. § 367 ods. 1 a contrario C.s.p.), nebol v odvolacom konaní preskúmaný.

9. V ostávajúcich častiach (v napadnutom vyhovujúcom výroku i v závislom výroku o trovách konania) Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalovanej ako podané včas (§ 362 v spojení s ust. § 367 ods. 2 C.s.p.), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§§ 355 až 358 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 a contrario C.s.p., v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 C.s.p., z hľadiska odvolacích dôvodov

podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) a h) C.s.p. a s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 C.s.p a dospel k záveru, že je (odvolanie) dôvodné.

10. Žalovaná svojimi odvolacími námietkami v intenciách uplatneného odvolacieho dôvodu podľa ust § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p., nastolila predmetom odvolacieho prieskumu (tiež) správnosť procesného postupu prvoinštančného súdu z hľadiska rešpektovania jej práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Ako už bolo zmienené na inom mieste odôvodnenia žalovaná v odôvodnení napadnutého rozsudku postrádala odpoveď na jej argumentáciu, v rámci ktorej odvodzovala bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru z uvedenia nesprávneho údajá o celkovej výške úveru a z absencie údajá o predpokladoch použitých na výpočet RPMN v nej.

11. Podľa ust. § 220 ods. 2 C.s.p., v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

12. Odôvodnenie je tou časťou rozsudku, v ktorej súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. Preto zákon v citovanom ustanovení určuje konkrétne zákonné požiadavky na obsah odôvodnenia rozsudku tak, aby z neho bola zrejma jeho opodstatnenosť, zákonnosť a spravodlivosť. Zákon vyžaduje, aby súd v odôvodnení rozhodnutia vymedzil tiež, ktoré skutočnosti boli pre jeho rozhodnutie zásadné, ktoré z nich boli medzi stranami nesporné a aké skutkové závery a na podklade ktorých dôkazov urobil vo vzťahu k skutočnostiam sporným. V odôvodnení rozsudku súd ďalej vysvetlí, aké skutkové zistenie odôvodnilo aplikáciu zvolenej právnej normy, podá jej interpretáciu na konkrétne okolnosti prípadu a vyvodí z nej závery o spornom práve či povinnosti. Povinnosťou súdu je v odôvodnení sa vysporiadať tiež s rozhodujúcimi argumentmi strán; z odôvodnenia má pritom podľa právnej praxe vyplývať dôvod, pre ktorý súd prijal či odmietol rozhodujúce argumenty, pričom len konštatovanie nesprávnosti či irelevantnosti argumentácie bez náležitého zdôvodnenia, požiadavku riadneho odôvodnenia nespĺňa.

13. Už skoršia judikatúra Najvyššieho súdu SR (R111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b) O.s.p.). S tým názorom sa stotožnil aj Ústavný súd SR (por. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016). Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v procesnej úprave, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne. I naďalej teda z pohľadu odvolacích dôvodov nepreskúmateľnosť rozhodnutia predstavuje nesprávnosť postupu súdu, ktorým sa odníma strane sporu možnosť uskutočňovať jej procesné práva v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. (z hľadiska podmienok prípustnosti dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f) C.s.p., do 30.6.2016 ust. § 237 ods. 1 písm. f) O.s.p.) len v celkom ojedinelých (extrémnych) prípadoch, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Za procesnú vadu konania podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p (§ 205 ods. 2 písm. a) v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p.) teda nemožno považovať to, že súd prvej inštancie neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa (por. uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/84/2017 zo dňa 25.10.2017). I Ústavný súd SR v zmysle svojej judikatúry považuje za protiústavné a aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na

preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). V otázke, za akých okolností je možné považovať rozhodnutie za nepreskúmateľné sa výstižne vyjadril tiež Najvyšší súd ČR vo svojom rozsudku sp. zn. 29 Cdo 2543/2011 z 25. júna 2013, publikovanom v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod číslom 100/2013. Prezentoval v ňom názor, že merítkom toho, či rozhodnutie súdu prvej inštancie je alebo nie je preskúmateľné, nie sú požiadavky odvolacieho súdu na náležitosti odôvodnenia rozhodnutia prvoinštančného súdu, ale predovšetkým záujem strán sporu na tom, aby mohli v odvolaní náležite použiť proti tomuto rozhodnutiu odvolacie dôvody. Aj keď rozhodnutie súdu prvej inštancie nevyhovuje všetkým požiadavkám na jeho odôvodnenie, nie je spravidla nepreskúmateľné, pokiaľ prípadné nedostatky odôvodnenia neboli podľa obsahu odvolania na ujmu uplatnenia práv odvolateľa.

14. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) z ktorej vychádza vo svojej rozhodovacej praxi tiež Ústavný súd SR, predstavuje vyrovnanie sa s relevantnou argumentáciou strán jednu z najdôležitejších súčastí základného práva na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Napríklad v rozhodnutí vo veci Vetrenko proti Moldavsku ESLP vyjadril, že „...jednou z požiadaviek článku 6 Dohovoru na vnútroštátne súdy je, aby sa zaoberali najdôležitejšími argumentmi vznesenými účastníkmi konania a aby uviedli dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov. Hoci rozsah, v ktorom sú súdy povinné uviesť dôvody sa môže meniť v závislosti od osobitných okolností prípadu, opomenutie zaoberať sa podstatnými argumentmi alebo zjavne svojvoľné (arbitrárne) zaoberanie sa takýmito argumentmi, je nezlučiteľné s ideou spravodlivého procesu.“ V rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 200/09 Ústavný súd SR obdobne sformuloval záver „... odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú poznámku či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby spravodlivé súdne rozhodnutie reagovalo na podstatné a relevantné argumenty účastníka konania a aby mu dalo jasnú a zreteľnú odpoveď na riešenie konkrétneho právneho problému (obdobne napr. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).“ Zároveň akcentoval, že „Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument...“ (napr. II. ÚS 410/06).

15. V procesných súvislostiach odvolací súd konštatuje, že žalovaná svoju argumentáciu v prospech záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru jasne a zrozumiteľne (por. napr. rozhodnutie ESLP vo veci Ruiz Torija vs. Španielsko) predniesla v priebehu konania pred súdom prvej inštancie (už vo vyjadrení k žalobe). Z hľadiska právneho túto argumentáciu žalovanej bezpochyby nemožno považovať za nepodstatnú pre rozhodnutie vo veci, keďže následkom tvrdených obsahových nedostatkov je v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z. z. nastúpenie nevyvrátiteľnej domnienky o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

16. Napriek žalovanou včas, jasne a zrozumiteľne predneseným argumentom s nespornou relevanciou na rozhodnutie o uplatnenom nároku, na ne však súd prvej inštancie nijak nereflektoval a v odôvodnení sa vo vzťahu k obrane žalovanej obmedzil na len na strohé konštatovanie, že „...zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje náležitosti v zmysle § 9 ods. 1, 2 Z. č. 129/2010 Z. z. v platnom znení...“. Súd prvej inštancie pri tom nijak nereagoval na právnu podstatu argumentácie žalovanej, založenú na interpretácii ustanovení zák. č. 129/2010 Z. z., upravujúcich žalovanou postrádané náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy, či už z pohľadu európskeho práva alebo vnútroštátnej judikatúry. Vo svetle už vyjadrených kritérií spravodlivého odôvodnenia je zrejmé, že záver súdu prvej inštancie o úplnosti úverovej zmluvy v kontexte posudzovanej argumentácie žalovanej nemožno hodnotiť inak ako arbitrárny.

17. Na tomto základe odvolací súd uzavrel, že rozhodnutie súdu prvej inštancie síce formálne odôvodnenie obsahovalo, materiálne však toto odôvodnenie bolo neúplné. Tento nedostatok odôvodnenia pritom možno bezpochyby považovať za už zmienenú celkom ojedinelú situáciu (extrém) pri odôvodňovaní rozhodnutia a nie iba nespokojnosť odvolateľa so zdôvodnením. Pre tento nedostatok je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľným, čo zakladá nesprávnosť postupu súdu, ktorým sa odníma strane sporu možnosť uskutočňovať jej procesné práva, a tým dôvodnosť uplatneného odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. Preto odvolací súd napadnutý rozsudok v napadnutom vyhovujúcom výroku a tiež v závislom výroku o trovách konania zrušil postupom podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. a v zmysle ust. § 391 ods. 1 C.s.p. vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

18. V ďalšom konaní bude úlohou súdu prvej inštancie zabezpečiť si pre svoje závery (o úplnosti úverovej zmluvy nevynímajúc) dostatočný skutkový podklad procesne predpokladaným spôsobom. V

tomto postupe sa najmä náležite vysporiada s listinnými dôkazmi, ktoré žalobca v priebehu konania už predložil, ktoré strany navrhnu v nastávajúcom priebehu konania, alebo ktoré sú pre rozhodnutie vo veci nevyhnutné a ich vykonanie je možné aj bez iniciatívy spotrebiteľa s použitím ust. § 295 C.s.p. Po prípadnom doplnení dokazovania súd prvej inštancie vo veci opätovne rozhodne, s tým, že v novom rozhodnutí vezme do úvahy len tie skutočnosti, ktoré vyšli (vyjdú) v konaní najavo (Čl. 11 ods. 4 C.s.p.) procesne správnym postupom, pričom vo svojich úvahách pri posudzovaní veci vyjde z právneho názoru odvolacieho súdu (§391 ods. 2 C.s.p.), vyjadreného v tomto uznesení. Nové rozhodnutie súd prvej inštancie náležite odôvodní tak, aby sa dôsledne a presvedčivo vypořiadal so všetkými skutkovo a právne relevantnými otázkami riešenými v konaní a argumentmi sporových strán (včítane argumentácie o absencii údajov o celkovej výške úveru, o skladbe splátok a o podkladoch na výpočet RPMN) a zároveň aby odôvodnenie nie len formálne spĺňalo náležitosti požadované ust. § 220 ods. 2 C.s.p., ale aby i materiálne zodpovedalo kritériám spravodlivého odôvodnenia. Zvlášť neopomenie vysporiadať sa tiež obranou žalovanej, vstavanou na argumentoch o neúplnosti úverovej zmluvy (nesprávnosť údajov o celkovej výške úveru nevynímajúc) a neprijateľnosti zmluvnej podmienky upravujúcej povinnosť žalovanej zaplatiť žalobcovi poplatok za poskytnutie úveru.

19. K procesnému postupu a k spôsobu právneho posúdenia veci v ďalšom konaní odvolací súd upriamuje pozornosť na potrebu v záujme spravodlivého usporiadania pomerov strán venovať v ďalšom konaní zvýšenú pozornosť spôsobu posudzovania spotrebiteľského aspektu prípadu tak, aby sa žalovanej v okolnostiach prípadu dostalo primeranej spotrebiteľskej ochrany za súčasného rešpektovania poctivo nadobudnutých práv žalobcu. Pri posudzovaní veci z hľadiska spotrebiteľskej ochrany je potrebné mať na zreteli tiež, že ani procesné ohľady, ktorých sa spotrebiteľovi v sporovom konaní dostáva (§ 290 a nasl. C.s.p.) neznamenajú úplné vylúčenie základných atribútov kontradiktórneho konania, medzi inými tiež následku nepopretia skutkových tvrdení žalobcu, ktorým je nastúpenie domnienky ich nespornosti (151 ods. 1 C.s.p.). Treba mať tiež na pamäti, a to odvolací súd považuje za potrebné v tejto súvislosti zvlášť zdôrazniť, že procesná ochrana spotrebiteľa musí vždy nadväzovať na podstatu spotrebiteľského hmotného práva, ktorým je ochrana spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami, nekalými obchodnými praktikami a závadnými výrobkami. Aj v spotrebiteľských sporoch musí rozhodnutie súdu smerovať k spravodlivému a vyváženému usporiadaniu pomerov strán, tak aby sa spotrebiteľovi v okolnostiach prípadu dostalo primeranej spotrebiteľskej ochrany za súčasného rešpektovania poctivo nadobudnutých práv dodávateľa. Odvolací súd v tejto spojitosti pripomína, že Súdny dvor Európskej únie (ESD) vo svojom rozhodnutí Home Credit Slovakia, a. s. vs. Biróová naznačil, že aj ochrana spotrebiteľa musí mať rozumnú mieru. Medzi iným vyložil smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere (ďalej tiež len „smernica“), tak, že článok 23 Smernice sa má interpretovať v tom zmysle, že zmluva o úvere by sa mala považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov len ak neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 smernice, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Z toho vyplýva, že eurokonformná interpretácia ust. § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. predpokladá pre vyvodenie záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru nie len zistenie akejkoľvek chýbajúcej náležitosti (nesprávnosti) v úverovej zmluve (údaja o celkovej výške úveru nevynímajúc), ale aj vyhodnotenie, že jej absencia mohla mať vplyv na rozhodnutie spotrebiteľa prevziať úverový záväzok. Odvolací súd upriamuje pozornosť tiež na to, že aj Ústavný súd SR je vo svojej judikatúre kritický k neprimeranej ochrane spotrebiteľa. Medzi inými vo svojom náleze sp. zn. Pl. ÚS 11/2016 zo 7. februára 2018 ústavný súd (tiež) konštatoval, že v sporovom konaní je pozícia sudcu ako vyhľadávača dôkazov len v prospech jednej strany, neprirodzená. Odvolací súd napokon pripomína tiež, že Najvyšší súd SR vo vzťahu k nároku na zmluvné úroky po predčasnom zosplatnení úveru formuloval závery, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí a že dojednanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru je neprijateľnou zmluvnou podmienkou nakoľko spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

20. Pri posudzovaní úplnosti úverovej zmluvy z hľadiska údajov o skladbe splátok súd prvej inštancie bude mať na zreteli tiež, že pri interpretácii rozhodujúcej vnútroštátnej úpravy, ktorá je výsledkom transpozície smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere (ďalej tiež len „smernica 2008/48/ES“), je potrebné zohľadniť ňou stanovený cieľ. I bez toho aby sa toho strany v konaní dovolávali je povinnosťou súdu posúdiť zhodu smernice s rozhodujúcimi vnútroštátnymi ustanoveniami, aby preveril, či táto smernica bola transponovaná správne a či nie je

namieste použiť jej nepriamy alebo priamy účinok. Ustanovenia smernice totiž v záujme požiadavky harmonizácie právnych systémov členských štátov EÚ musia byť transponované do vnútroštátneho právneho poriadku s jednoznačnou záväznou právnou silou, s presnosťou a jasnosťou požadovanou na účely splnenia jej cieľa. Odvolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na záver formulovaný Ústavným súdom SR (ÚS SR) v uznesení sp. zn. III. ÚS 666/2016 zo dňa 11.10.2016, v zmysle ktorého je povinnosťou slovenského vnútroštátneho sudu, ktorá je inkorporovaná aj v základnom práve na súdnu ochranu, nie len ústavne konformná, ale aj eurokonformná interpretácia zákonov. Nezastupiteľným zdrojom poznania a aplikácie práva EÚ je tiež judikatúra ESD, ktorá je jedinou inštitúciou EÚ, oprávnenou podávať jej záväzný výklad. Odvolací súd pripomína, že prejudiciálny rozsudok je spolu s výkladom alebo posúdením platnosti práva EÚ, ktoré sa v ňom nachádzajú, síce priamo záväzný len pre vnútroštátny súd, ktorý formuloval prejudiciálnu otázku (Benedetti, 52/76, 3.2.1977, Zb. s.163, bod 26), ako aj pre súdy, ktoré budú rozhodovať v tej istej veci o opravných prostriedkoch (Milch, Fett aEierkontor, 29/68, 24.6.1969, Zb. s.165, bod 2), avšak nemožno prehliadať, že judikatúra ESD má najmä zabezpečovať jednotný výklad práva EÚ a cez to jeho rovnaké uplatňovanie v jednotlivých členských štátoch. Preto v prípadoch, kedy ESD podáva právny výklad ustanovení európskeho práva, či už v jednotlivých rozhodnutiach, alebo na žiadosť súdov členských štátov či iných orgánov a inštitúcií EÚ, má judikatúra ESD všeobecnú záväznosť. To znamená, že týmto výkladom ESD sa musí riadiť nielen súd, ktorý o výklad požiadal či štát alebo inštitúcia EÚ, ktorej je rozhodnutie určené, ale všetky členské štáty, ich orgány a obyvateľstvo, ako aj samotné orgány EÚ. Možno preto uzavrieť, že judikatúra ESD má povahu prameňa európskeho práva. Zároveň platí, že ESD výkladom únieho ustanovenia objasňuje zmysel a pôsobnosť vykladaného ustanovenia už od okamihu, kedy toto ustanovenie nadobudlo účinnosť. ESD interpretované ustanovenie musia vnútroštátne súdy aplikovať aj na právne vzťahy, ktoré vznikli alebo boli založené pred vynesením prejudiciálneho rozsudku. Prejudiciálny rozsudok totiž nemá konštitutívny, ale deklaratórny charakter (Kempter, C-2/06, 12.2.2008, Zb. s. I-411, bod 35; KühneHeitz, C-453/00, 13.1.2004, Zb. s. I-837, bod 21; Blaizot, 24/86, 2.2.1988, Zb. s.379, bod 27). Z pohľadu týchto všeobecných východísk odvolací súd konštatuje, že v rámci eurokonformného výkladu rozhodujúcej vnútroštátnej úpravy je potrebné vychádzať z interpretačných záverov, vyplývajúcich z rozhodnutí ESD. Tento súd v rozhodnutí vo veci veci C42/15 zo dňa 9.11.2016 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej vo vzťahu Reagujúc na ne sa vnútroštátna právna prax (nakoniec i zákonodarca zmenou právnej úpravy) medzičasom už vysporiadala so žalovanou nastolenou otázkou výkladu § 9 ods. 2 písm. l) zák. č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy, v tom zmysle, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky, a že pokiaľ predmetná norma hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne interpretovať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahrňuje istinu, úroky a iné poplatky (por. uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 146/2017 zo dňa 22.2.2018).

21.V novom rozhodnutí vo veci rozhodne súd prvej inštancie tiež o všetkých trovách konania, vrátane trov konania odvolacieho (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

22. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné (§ 355 C.s.p.).

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Táto povinnosť neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.